

Bijlage 2: Toedeling van de archeologiekosten

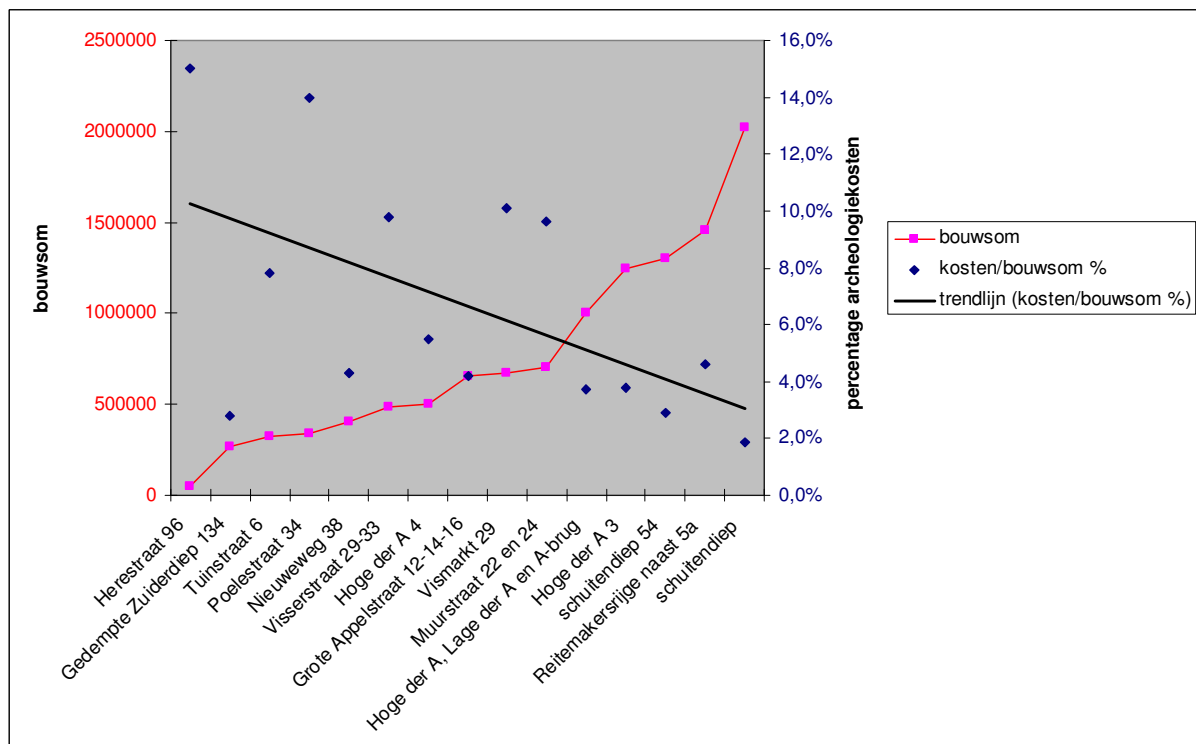
Met gebruikmaking van 15 aanvragen in het beschermde stadsgezicht in de periode 2e helft 2006 tot en met eerste helft 2010 is onderzocht wat het financiële effect zou kunnen zijn van het opleggen van een archeologieverplichting. Dat vertaalt zich enerzijds naar de aanvrager, anderzijds naar de gemeente zelf, vanwege de verplichting de redelijkheid in acht te nemen.

Tot nu toe wordt gewerkt met een 3%-grens, gerelateerd aan de grens die de Rijksoverheid (ongeschreven) ook als criterium gebruikt:

- tot 3% betaalt de 'veroorzaker', de vergunninghouder
- boven 3% betaalt de gemeente, de vergunningverlener.

Feitelijk is dit een ongewenste open-eindregeling, die een extra wissel trekt op de gemeente (als toezichthouder) om de archeologiekosten die een ander maakt binnen de perken te houden en de kwaliteit desondanks te borgen. Overigens is het onredelijk dat kosten die door een initiatiefnemer worden veroorzaakt voor wellicht het grootste deel door de gemeente gedragen zouden moeten worden. Er moet dus een gulden middenweg worden gevonden.

Binnen de gemeente Groningen worden per jaar 7 tot 11 aanvragen voorzien van een archeologievoorschrift; dat aantal neemt jaarlijks toe. Van de 15 geselecteerde beschermd-stadsgezichtprojecten (2006-2010), is een ervaring gebaseerde, maar fictieve inschatting van de archeologiekosten gemaakt (gemiddeld € 278,=/m², gemiddelde grootte ruim 200 m²), die vervolgens is afgezet tegen de bouwsom. Gemiddeld komt dat neer op 6,7% van de bouwsom, met afwijkingen naar boven (15%) en naar onder (1,9%). Gebleken is dat de hoogte van het percentage omgekeerd evenredig is aan de omvang van het project (zie grafiek; bouwsom roze, percentage archeologie blauw, correlatie -0,6).

Uitgaand van een maximale gemeentelijke compensatie van € 25.000,= per project en in totaal €100.000,= per jaar, houdt dit in dat er met een 7%-norm meer aanvragen voor een kleiner bedrag kunnen worden gecompenseerd dan met een 5%-norm. Daarenboven is het wenselijk, als blijk van goede wil, dat voor het opstellen van een verplicht Programma van Eisen en de aanloopkosten naar een opgraving een kleine subsidie van standaard € 2500 euro wordt verstrekt. In het rekenvoorbeeld

verlangt de 7%-grens een gemiddelde gemeentelijke jaarbudget van bijna € 70.000,=, tegen bijna € 130.000,= voor de 5% norm. De 7 %-norm laat dus binnen een gewenst budget van 1 ton nog een zekere groei en flexibiliteit toe.

Vooralsnog kan de 'schaderegeling' plaatsvinden ten laste van het jaarprogramma archeologie, ISV-III. Tot en met 2014 is dat gegarandeerd, daarna niet meer.